

חווה אלכסי

ציוריה של חווה אלכסי פיגורטיביים, נאיביים, בעלי אופי צילומי, הקפאה של הרגע. קיימת הצהרה עממית בציורים דומה לסגנון הציורים של הציירים המקסיקניים דייגו ריביירה ופרידה קאלו אשר במפגין רצו לומר כי זהו ציור של העם, האדם הפשוט. מתנגד לכל תחכום ובא עם אמירה מתריסה של ייצוג פן חברתי עממי. סגנון סוציאליסטי עם אמירה פוליטית של קונפורמיסטיות. הדברים הינם ברורים. רחוק מרחק רב מהאמירות שבאות מהציור המופשט הפרוע המשחרר מכבלים ואילוצים והגדרות. באותה מידה אפשר היה לצייר פורטרט של מנהיג או משורר לאומי או סצנה לאומית: שדה חיטה, מגדל מים או בית חרושת.

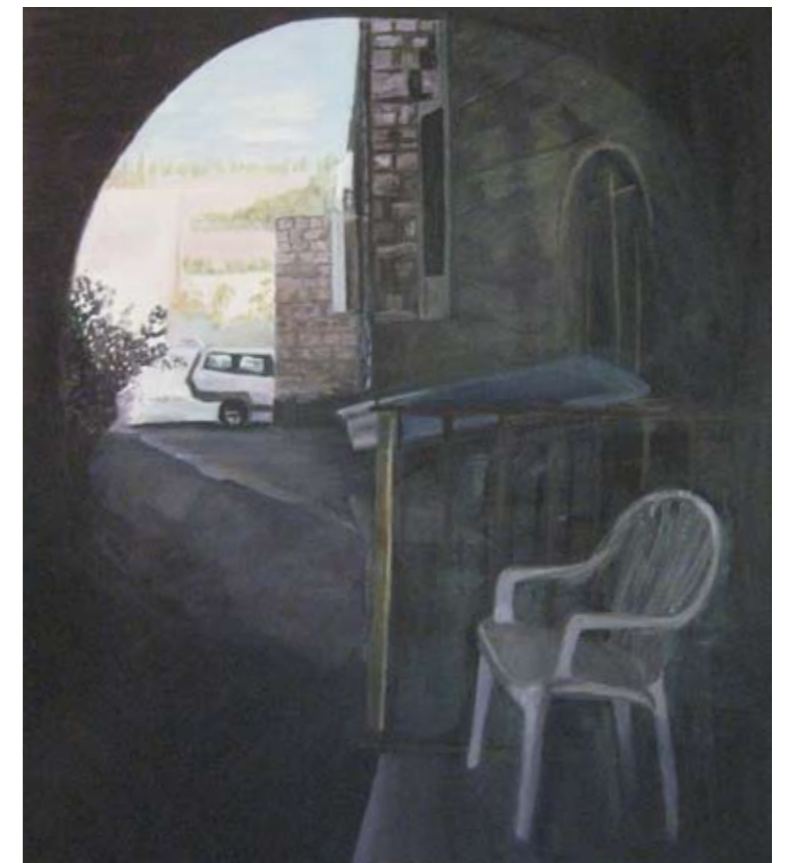
הציור מבקש להיות מדויק. שומר על פרופורציות נכונות, עומק ופרספקטיבה, קל להבין, קל לזהות. הדמויות ייתכן שהן אמיתיות. יש להניח שאלה אנשים אמיתיים שצוירו בהסכמתם תוך שהם ניצבים אל מול מצלמת הציירת. אח"כ בסטודיו הם יעברו אל כן הציור בעבודה יסודית וממושכת תוך דגש על הטכניקה הרצויה. הצבעים עזים, חמים, בסיסיים, קלים להבחנה וזיהוי. שמיים כחולים, אדמה חומה והדמויות מצהיבות מזקנה. השכבה הסוציאוקונומית המיוצגת בציורים היא בני הדור השלישי: הקשישים. ציוריה של חווה מפגינים את קולם, האנשים ששיאם מאחוריהם, שנמצאים באיזו המתנה, שמביעים ללא אומר: אנו כאן.

הציירת מנסה לעורר ולהזכיר לצופה את הפסוק מהתורה, ויקרא פרק יט פסוק לבי "...מִפְּנֵי שִׂיבָה תָּקוּם וְהִדְרַתְּ פָּנֶי זָקֵן

....."
הרקע בציורים, הסביבה, היא ישנה: סמטאות, פריטים בלויים: אוטו ישן, כיסא פלסטיק דהוי, רחוב מאובק. אין תנועה או התרחשות בציורים. כאילו הזמן קפא על מקומו, עמד מלכת. זוהי תמונת המצב. אפשר לראות מהתמונה אולי מחאה, טענה, על המצב של יושן וזקנה. אין כאן אופטימיות כפי שאפשר לראות בתמונות של מרחבים ירוקים, הרים רחוקים וילדים משחקים. התמונות של אלכסי משדרות פסימיות, תמונת מצב של הזקנה במרחב העירוני.

ד"ר ציפי לנדאו

חווה אלכסי

ישראל טבקוב

